

i sidste Vinter vedtagne Tobaksbeskatningslov, skønt deres forrige Finansminister sandelig ikke havde skaaet Tobakken eller Tobaksforbrugerne og var meget ivrig for at faa os til at stemme for Beskatningen — men det skal jeg lade ligge.

En Tilbageudvikling, en Tilbageskrining til Sekterisme af en eller anden Art til de religiøse Barndomsdage i Stedet for til Mandens udviklede, vidt skuende evolutionistiske Opfattelse af Tingene vilde jeg meget beklage hos det ærede radikale Parti. For 20—30 Aar siden ønskede de Radikale, at der kom en Tid, da Socialdemokratiet afstrejfed al gammel religiøs Opfattelse, al gammel Doktrinarisme, saa det blev til et Parti, man kunde samarbejde med. Det vilde da være tragisk, om det den Dag, Socialdemokratiet havde afstrejfet alt dette og stod som det store, brede, folkelige, politiske, sociale Parti, var saaledes, at de Radikale, som skulde samarbejde med os i denne Form, var vendt tilbage til det religiøse Standpunkt. Det vilde være beklageligt, tragisk. Men jeg haaber heller ikke, det gaar saadan.

Alle den Slags Diskussioner er for Resten ørkesløse — det er i øvrigt ikke mig, der har begyndt paa dem —, for saa vidt ørkesløse, som det altid viser sig, at Partierne og Menneskene kan teoretisere saa meget om Fremtiden, som de vil, de kan overveje, hvad de vil gøre og ikke gøre under den og den Mulighed: i det ene Alternativ bærer vi os saaledes ad, i det andet saaledes, der kommer saa ofte noget tredie, som man ikke har tænkt paa. Man kan teoretisere saa meget, man vil, der kommer paa et vist Tidspunkt en Situation, der stiller bydende Krav. Naar den kommer, tvivler jeg ikke om, at de Radikale, saa sandt de er ærlige Demokrater og vil alvorlige konsekvente Fremskridt, virkelig radikale Forandringer i Samfundsordenen — det siger deres Partinavn, de er jo radikale —, vil vise deres radikale Sindelag. Naar saa den Situation kommer, der stiller bydende Krav til dem og til os, hver for sig eller i Fællesskab, saa maa denne bydende Situations Krav efterkommes, hvis vi ikke selv vil gaa til Grunde.

Saa dan vil det forme sig ganske simpelt, og Basis for et saadant Samarbejde, et socialt, et radikalt socialistisk Samarbejde

paa Demokratiets Grund maa nødvendigvis være lige Hensyntagen til Byerhverv og til Landbrug. Det kan ikke blive en ensidig Klassepolitik af nogen Art, og Arbejderne vilde heller ikke være skikkede til at være med til at bære den Politik oppe, hvis det var en ensidig, snæver, blind Klassepolitik de drev, lige saa lidt som Agrarer, Gaardmænd, Husmænd eller hvem som helst vilde gøre det, saa gik det ikke. Lad de Konservative regere deres Periode, Venstre og Højre tilsammen om en konservativ Samlingspolitik, der siger: nu maa vi gaa forsigtigt og langsomt frem eller staa stille. Lad dem gøre det, men lad dem tage ligeligt Hensyn til By og Land. Og lad saa det Styre blive afløst af et socialt radikalt Samarbejde, hvordan det nu end former sig, med ligelig Hensyntagen til By og Land.

Det, vi beklager ved den nuværende Situation, er, at den nuværende Regerings Politik ikke giver Spor af Tryghed, ikke Spor af det, som Resolutionen i Aftes kræver, ikke Spor af betryggende Vilkaar for en saadan ligelig Hensyntagen. Jeg har nævnt en hel Del Vidnesbyrd for, der ikke tyder derpaa. Jeg haaber, jeg maa blive skuffet. Hvad vi trænger til, er Tillid. Erklæringen rystede den. Derfor burde der være bragt det Offer, som jeg har omtalt. Det er ikke bragt. Om denne Resolution vil genskabe den Ro og Tillid, som blandt andet blev rystet ved Julierklæringen, tvivler jeg meget om, Stillingen er højst usikker og vanskelig, jeg vil haabe, at det gaar bedre, end jeg venter. Vi vil naturligvis fra vor Side bidrage dertil, vi vil tage de Vilkaar, der er. Det er Tillid og Ro, vi trænger til, betryggende Vilkaar for vor Samfundsudvikling. En bekendt Mand, Etatsraad H. N. Andersen, sagde forleden Dag netop i „Social-Demokraten“'s Spalter: det, vi trænger til her til Lands, er Tillid for 10 Milliarder Kroner. Den Tillid, som den nuværende Regering nyder i sit eget Parti og i alle Partier, er, tror jeg, mindre værd end en tysk Mark.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Blandt de mange interessante og ogsaa adskillige ørkesløse Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte, var der enkelte urigtige Paastande, som det er nød-